

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 208495 van 30/08/2018”

nr. 208 178 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S. B.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: 16.06.1991

Geboorteplaats: Kunduz

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 910616 436 67

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen;

1° wordt rekening gehouden met hun, aard en regelmatigheid

2°...

3° wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Op 06.03.2014 vraagt betrokkene een visum type D in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot. Een beslissing wordt uitgesteld omdat geen loonfiches werden overgemaakt. Pas na een herinnering worden de nodige loonfiches overgemaakt en wordt toestemming tot het afleveren van het visum gegeven.

Op 02.03.2015 wordt een A-kaart afgeleverd aan betrokkene geldig tot 20.02.2016.

Op 14.01.2016 vraagt betrokkene verlenging van haar machtiging tot verblijf. Enkel een bewijs van inschrijving in de verplichte ziekteverzekering wordt voorgelegd. Op 20.01.2016 vraagt DVZ de overige noodzakelijke stavingsstukken waaronder het bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op. Op 29.01.2016 bezorgt betrokkene een bewijs van werkloosheidsvergoeding voor de periode juli 2015 tot december 2015.

Betrokkene ondertekende op 29.02.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Op 11.03.2016 bezorgt betrokkene de DVZ een bewijs dat de vervoegde vreemdeling sinds 20.04.2015 ingeschreven is als uitkeringsgerechtigd volledig werkloos.

Op 28.07.2016 bezorgt betrokkene de DVZ een arbeidscontract van de vervoegde vreemdeling van bepaalde duur voor de periode van 18.07.2016 tot 30.09.2016.

Diezelfde dag wordt een verlenging van de machtiging van verblijf van betrokkene toegestaan voor 1 jaar nl. tot 20.02.2017.

Op de begeleidende brief voor betrokkene wordt duidelijk vermeld dat "Er een grondige evaluatie gemaakt zal worden van de arbeidssituatie van het gezin op het ogenblik van de vraag voor een verdere verlenging".

Pas op 18.05.2017 vraagt betrokkene verlenging van haar machtiging tot verblijf. Ook nu brengt ze enkel een bewijs van inschrijving in de verplichte ziekteverzekering aan. Op 01.06.2017 vraagt DVZ de overige bewijsstukken op.

Op 23.08.2017 legt betrokkene volgende bewijsstukken voor:

- Bewijs van stempelgeld van de vervoegde vreemdeling voor de volledige maand juni 2016, voor en deel van de maand juli 2016 en de maand oktober 2016, voor de volledige maanden november 2016 tot en met juni 2017.
- Verklaring van het Economisch Huis die zegt dat de vervoegde vreemdeling actief werkzoekend is sinds januari 2016, echter zonder datum.
- Bewijs van behoorlijke huisvesting
- Bewijs van goed gedrag en zeden.

Betrokkene ondertekende op 25.09.2017 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Op 29.09.2017 legt betrokkene een bewijs voor van deelname aan de Nederlandse les, een inburgeringscursus en het project KAN-GA (nederlandse les, opvoedingsondersteuning, lessen over leven in België, individuele begeleiding en kennismaking kinderopvang)

Op 20.11.2017 legt betrokkene een arbeidscontract van beperkte duur voor van de vervoegde vreemdeling voor de periode 02.11.2017 tot 01.02.2018.

Uit het dossier blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikte over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen tot april 2015. Betrokkene kreeg haar A-kaart op 02.03.2015.

In de daaropvolgende periode echter tot nu beschikte de vervoegde vreemdeling voornamelijk over werkloosheidsvergoeding. Hij werkte slechts voor één korte periode nl 18.07.2016 - 30.09.2016.

Werkloosheidsvergoeding kan maar in aanmerking genomen worden voor zover de vervoegde vreemdeling kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Het slechts voorleggen van 1 korte periode van werkactiviteit en 1 arbeidscontract voor een huidige korte periode kan bezwaarlijk beschouwd worden als bewijs dat hij actief werk zoekt. Actief werk zoeken houdt in dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, enz... Gezien de leeftijd van de echtgenoot kan het begrip actief werk zoeken veel beter ingevuld worden.

De verklaring van het Economisch Huis die zegt dat de vervoegde vreemdeling actief werkzoekend is sinds januari 2016 is niet gedateerd. We kunnen hieruit dus niet concluderen dat hij actief werkzoekend was na die datum.

Bovendien is betrokkene meermaals gewezen op het feit dat voor een verlenging van de A-kaart de nodige documenten dienen voorgelegd te worden die voldoende bestaansmiddelen bewijzen waaronder loonfiches en dat wanneer ze genieten van een werkloosheidsuitkering, er bewijzen dienen overgemaakt worden dat de vervoegde vreemdeling actief op zoek is naar werk.

Het verblijf van betrokkene kan niet verder verlengd worden onder art. 10, omdat dit een voorwaarde is voor gezinshereniging.

De bewijzen dat betrokkene nederlandse les volgt en een inburgeringscursus volgt tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Betrokkene zou in 2007 gehuwd zijn met de vervoegde vreemdeling. Deze laatste is erkend als vluchteling op 16.03.2009. Op 06.03.2014 vroeg betrokkene een visum D op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot. Dit werd toegekend op 10.10.2014. Sinds 06.02.2015 wonen ze samen. Op 01.11.2015 werd hun dochter geboren. Deze werd erkend als vluchteling op 18.04.2016.

Het feit echter dat betrokkenen een gezin vormen is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarde voor het verlengen van de verblijfskaart.

Zowel art.8 EVRM, art.12bis, §5 en art 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art. 10. De banden met de echtgenoot en hun kind blijven behouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, 11, en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“

En ce que,

La partie adverse fonde sa décision sur le constat qu'une des conditions mises au séjour de la requérante par la loi du 15.12.1980 n'est plus réunie ; en particulier, la partie adverse reproche à la requérante de ne pas avoir produit la preuve de ce que son époux disposait de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants telle que cette condition est prévue à l'article 10, §2 de la loi du 15.12.1980 ; la partie adverse estime qu'hormis une période de travail du 18.07.2016 au 30.09.2016, les moyens de subsistance de Monsieur K. se sont limités à des allocations de chômage dont il ne peut être tenu compte dès lors que l'intéressé ne démontre pas avoir cherché activement du travail ;

Alors que,

Première branche

Si la partie adverse relève dans la décision entreprise que l'époux de la requérante a conclu un contrat de travail pour la période du 02.11.2017 au 01.02.2018, elle ne tient par contre aucun compte de cet élément à l'heure de déterminer la nature des revenus de l'intéressé, qu'elle considère comme s'étant limité à des allocations de chômage hormis une période de travail du 18.07.2016 au 30.09.2016 (quod non, donc) ; ce faisant, elle n'a pas valablement motivé la décision entreprise ;

Deuxième branche

En vue de démontrer qu'il cherchait activement du travail, le requérant a communiqué à la partie adverse une attestation émanant de la Economisch Huis et selon laquelle l'intéressé est un chercheur d'emploi actif depuis le moins de janvier 2016 ;

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse déclare ne pas tenir compte de ce document dès lors qu'il ne serait pas daté, et conclut à la non prise en considération des allocations de chômage de Monsieur K. au titre de moyens de subsistance, l'intéressé n'ayant prétendument pas démontré chercher activement du travail ;

Une telle manière de faire est d'abord contraire au devoir de prudence et de minutie, suivant lequel « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713,12 décembre 2012) ;

Une correcte application de ce devoir de prudence et de minutie exigeait de la part de la partie adverse que, constatant l'absence de date sur le document litigieux, un contact soit établi avec Economisch Huis (que la partie adverse n'hésite d'ailleurs pas à contacter lorsqu'elle suspecte qu'une attestation émanant

de l'institution soit un faux document), ou directement avec la requérante ; ce devoir de prudence et de minutie s'imposait d'autant plus en l'espèce que la démarche à accomplir est simple et que les conséquences de la décision entreprise sont dramatique du point de vue de la requérante (la perte de son droit de séjour et une violation alléguée des articles 3 et 8 de la CEDH - voyez les 2ème et 3ème moyens)

D'autre part, une telle attitude est incompatible avec le droit d'être entendu, qui constitue un principe général de droit européen ainsi qu'un des principes de bonne administration de droit belge ; il n'est en effet pas contestable que si l'attention de la requérante avait été attirée sur l'absence de date invoquée sur l'attestation précitée, elle aurait alors pu faire confirmer par l'institution dont émanait la dite attestation le caractère actif de la recherche de travail à laquelle s'emploie son époux - et qui lui a notamment permis de décrocher un nouveau contrat de travail du 02.11.2017 au 01.02.2018 - et la décision entreprise aurait certainement pu être d'une nature différente ; (...)"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het voorzichtigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat er geen rekening gehouden werd met het arbeidscontract van haar echtgenoot voor de periode 02.11.2017 t/m 01.02.2018.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster een attest van het Economisch Huis te hebben overgemaakt waaruit blijkt dat haar echtgenoot sedert januari 2016 actief werk zoekt. Er zou met dit document geen rekening gehouden zijn.

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 11 §2 al. 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat er geen belangenafweging werd gemaakt m.b.t. het gezins- en privéleven. Een gezinsleven in Afghanistan zou niet mogelijk zijn.

In een derde middel haalt verzoekster de schending aan van het proportionaliteits-, het voorzichtigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Zij verwijst naar de verslechterde levensomstandigheden in haar regio van herkomst.

De drie middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 02.03.2015 in het bezit gesteld werd van een A-kaart geldig tot 20.02.2016. Verzoekster ondertekende op 29.02.2016 een document waarbij bewijzen werden gevraagd die het Bestuur moest toelaten verzoeksters situatie te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Op 11.03.2016 bezorgde verzoekster het Bestuur een bewijs dat de referentiepersoon sinds 20.04.2015 ingeschreven is als uitkeringsgerechtigd volledig werkloos.

Op 28.07.2016 bezorgt zij het Bestuur een arbeidscontract van de referentiepersoon van bepaalde duur voor de periode van 18.07.2016 tot 30.09.2016.

Diezelfde dag wordt een verlenging van de machtiging van verblijf van verzoekster toegestaan voor 1 jaar, tot 20.02.2017.

Op de begeleidende brief wordt duidelijk vermeld dat: "Er een grondige evaluatie gemaakt zal worden van de arbeidssituatie van het gezin op het ogenblik van de vraag voor een verdere verlenging".

Pas op 18.05.2017 vraagt verzoekster verlenging van haar machtiging tot verblijf. Ook nu brengt ze enkel een bewijs van inschrijving in de verplichte ziekteverzekering aan. Op 01.06.2017 vraagt het Bestuurde overige bewijsstukken op.

Op 23.08.2017 legde zij volgende bewijsstukken voor:

- Bewijs van stempelgeld van de vervoegde vreemdeling voor de volledige maand juni 2016, voor en deel van de maand juli 2016 en de maand oktober 2016, voor de volledige maanden november 2016 tot en met juni 2017.

- Verklaring van het Economisch Huis die zegt dat de vervoegde vreemdeling actief werkzoekend is sinds januari

- 2016, echter zonder datum.

- Bewijs van behoorlijke huisvesting

- Bewijs van goed gedrag en zeden..

Verzoekster ondertekende op 25.09.2017 een document waarbij bewijzen werden gevraagd die het Bestuur moest toelaten verzoeksters situatie te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Op 29.09.2017 legde verzoekster een bewijs voor van deelname aan de Nederlandse les, een inburgeringscursus en het project KAN-GA (Nederlandse les, opvoedingsondersteuning, lessen over leven in België, individuele begeleiding en kennismaking kinderopvang)

Op 20.11.2017 legde zij een arbeidscontract van beperkte duur voor van de vervoegde vreemdeling voor de periode 02.11.2017 tot 01.02.2018.

Artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;"

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (eigen markering, eigen onderlijning)

"(...)

§ 2

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bijgebrachte stukken gemotiveerd als volgt:

"Uit het dossier blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikte over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen tot april 2015. Betrokkene kreeg haar A-kaart op 02.03.2015.

In de daaropvolgende periode echter tot nu beschikte de vervoegde vreemdeling voornamelijk over werkloosheidsvergoeding. Hij werkte slechts voor één korte periode nl 18.07.2016 – 30.09.2016.

Werkloosheidsvergoeding kan maar in aanmerking genomen worden voor zover de vervoegde vreemdeling kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Het slechts voorleggen van 1 korte periode van werkactiviteit en 1 arbeidscontract voor een huidige korte periode kan bezwaarlijk beschouwd worden als bewijs dat hij actief werk zoekt. Actief werk zoeken houdt in dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, enz... Gezien de leeftijd van de echtgenoot kan het begrip actief werk zoeken veel beter ingevuld worden.

De verklaring van het Economisch Huis die zegt dat de vervoegde vreemdeling actief werkzoekend is sinds januari 2016 is niet gedateerd. We kunnen hieruit dus niet concluderen dat hij actief werkzoekend was na die datum.

Bovendien is betrokkene meermaals gewezen op het feit dat voor een verlenging van de A-kaart de nodige documenten dienen voorgelegd te worden die voldoende bestaansmiddelen bewijzen waaronder loonfiches en dat wanneer ze genieten van een werkloosheidsuitkering, er bewijzen dienen overgemaakt worden dat de vervoegde vreemdeling actief op zoek is naar werk.

Het verblijf van betrokkene kan niet verder verlengd worden onder art.10, omdat dit een voorwaarde is voor gezinshereniging.

De bewijzen dat betrokkene nederlandse les volgt en een inburgeringscursus volgt tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat ze grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan en blijft eveneens in gebreke aan te tonen met welke bijgebracht documenten het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben.

Aangaande artikel 8 EVRM motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene zou in 2007 gehuwd zijn met de vervoegde vreemdeling. Deze laatste is erkend als vluchteling op 16.03.2009.

Op 06.03.2014 vroeg betrokkene een visum D op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot. Dit werd toegekend op 10.10.2014. Sinds 06.02.2015 wonen ze samen. Op 01.11.2015 werd hun dochter geboren. Deze werd erkend als vluchteling op 18.04.2016.

Het feit echter dat betrokkenen een gezin vormen is geen reden om betrokkene te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarde voor het verlengen van de verblijfskaart.

Zowel art.8 EVRM, art.12bis§5 en art 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet als vrijgeleide dienen om zich vrij te stellen van de voorwaarden verbonden aan vreemdelingenrecht, in dit geval art.10. De banden met de echtgenoot en hun kind blijven behouden.”

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook RvS nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Rv nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat haar echtgenoot en dochter er verblijven.

Uit artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven, wanneer hij niet meer voldoet aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden. Terwijl werd vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot er niet in geslaagd is het bewijs aan te brengen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat hij en verzoekster ten laste van de openbare overheden vallen.

De artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook RvS nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en RvV nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon blijven, indien zij en haar echtgenoot niet meer aan de voorwaarden zoals opgenomen in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet zouden voldoen en de verlenging van zijn A-kaart zou worden geweigerd (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Verzoekster, die niet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten, kan thans geen schending van artikel 8 EVRM invoeren.

Zij dient zich echter in regel te stellen met de in België geldende verblijfsvoorwaarden.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Aangezien verzoekster thans niet gedwongen van het grondgebied verwijderd wordt, kan zij evenmin een schending van artikel 3 EVRM invoeren.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ook persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij eventuele terugkeer naar haar regio en land van herkomst.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn ongegrond. (...)”

2.3. In haar eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Waar zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eveneens in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;] (...)”

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet om in zijn behoeften en die van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat *“werkloosheidsvergoeding maar in aanmerking (kan) genomen worden voor zover de vervoegde vreemdeling kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Het slechts voorleggen van 1 korte periode van werkactiviteit en 1 arbeidscontract voor een huidige korte periode kan bezwaarlijk beschouwd worden als bewijs dat hij actief werk zoekt. Actief werk zoeken houdt in dat de persoon effectief solliciteert, een opleiding volgt, enz... Gezien de leeftijd van de echtgenoot kan het begrip actief werk zoeken veel beter ingevuld worden”*.

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat, buiten een periode van werk van 18 juli 2016 tot 30 september 2016, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enkel bestonden uit werkloosheidsuitkering waarmee geen rekening kan gehouden worden omdat de referentiepersoon niet aantoonde actief naar werk te zoeken. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij eveneens in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd van de referentiepersoon voor de periode van 2 november 2017 tot 1 februari 2018. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij dan ook helemaal geen rekening houdt met dit element bij het bepalen van de oorsprong van het inkomen van de referentiepersoon. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partij immers dat het inkomen van de referentiepersoon zich beperkt tot de werkloosheidsuitkering en een periode van werk van 18 juli 2016 tot 30 september 2016. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.] Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

(...)

§ 2

(...)

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.]

(...)

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

[3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.]”

De Raad herhaalt dat uit het determinerend motief van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt ingetrokken omdat niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt. De verwerende partij duidt daarbij in de bestreden beslissing op de voorwaarde van artikel 10, § 5, 3°, van de vreemdelingenwet, die volgens haar niet voldaan was.

Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens, net zoals uit de repliek in de nota met opmerkingen overigens, dat de verwerende partij zelf stelt dat de verzoekende partij een bewijs heeft bijgebracht dat de referentiepersoon beschikt over een arbeidsovereenkomst van 2 november 2017 tot 1 februari 2018. Het is dan ook niet betwist dat de verzoekende partij heeft aannemelijk gemaakt dat de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing beschikte over een arbeidscontract.

De Raad stelt vast dat de voorwaarde van het actief zoeken naar werk vermeld in artikel 10, § 5, 3°, van de vreemdelingenwet, wanneer er sprake is van het krijgen van een werkloosheidsuitkering zoals in casu, uiteraard enkel geldt in het geval de referentiepersoon niet beschikt over werk. In casu is het niet betwist dat de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk over een arbeidscontract beschikte op het moment van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt met haar betoog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij heeft aangetoond dat de referentiepersoon voor de periode van 2 november 2017 tot 1 februari 2018 beschikte over een arbeidscontract, aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken, louter omwille van de reden dat niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon niet actief naar werk zocht. Ook al vermeldt de verwerende partij het feit dat de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing beschikt over een arbeidscontract, toch blijkt immers niet dat de verwerende partij hiermee werkelijk heeft rekening gehouden bij het beoordelen van de voorwaarde van artikel 10, § 5, 3°, van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waar zij artikel 10 van de vreemdelingenwet citeert, en daarbij in vet de bepalingen aanmerkt die betrekking hebben op de *“toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”*, en de *“aard en regelmatigheid”* ervan, doen aan het voorgaande niets af. De verwerende partij heeft in casu immers het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken om de reden dat de referentiepersoon niet actief naar werk zocht. Deze insinuatie van de verwerende partij door het markeren in vet van deze passages van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de nota met opmerkingen betreffen een a-posteriori motivering. De verzoekende partij maakt met haar betoog in haar eerste middel aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige, en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald bij artikel 10, § 5, van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU